

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 107/03-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júna 2003 prerokoval sťažnosť V. K., bytom P., zastúpeného komerčnou právničkou JUDr. K. M., P., vo veci porušenia jeho práva na rovnosť v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vo veci sp. zn. 1 So 150/01 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 5. mája 2003 doručené podanie V. K. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom P., zastúpeného komerčnou právničkou JUDr. K. M., P., označené ako „Sťažnosť proti porušovaniu ľudských práv a základných slobôd podľa článku 47 ods. 3 a článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“. Z jeho obsahu vyplynuli nasledovné skutočnosti:

„Sťažovateľ sa podaným návrhom proti odporkyni Sociálna poisťovňa – ústredie Bratislava, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, domáhal priznania invalidného dôchodku a preskúmania rozhodnutia Sociálnej poisťovne – ústredie Bratislava, č. 530 312 172 zo dňa 22. 12. 1999.

Krajský súd v Trenčíne rozhodol tak, že potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne – ústredie Bratislava, č. 530 312 172 zo dňa 22. 12. 1999 a žiadosť sťažovateľa o priznaní invalidného dôchodku zamietol.

Proti uvedenému rozhodnutiu sa sťažovateľ odvolal na Najvyšší súd SR, ktorý v konaní č. k. 1 So 150/01 Rozsudkom zo dňa 27. 2. 2002 potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne. Pojednávanie na Najvyššom súde sa konalo bez účasti sťažovateľa, ktorý sa nemohol vyjadriť ku všetkým už vykonaným dôkazom a navrhnúť nové dôkazy.

Následne sťažovateľ podal dovolanie proti uvedenému rozsudku, ktoré bolo zamietnuté Uznesením č. k. Sdo 19/02 zo dňa 29. 10. 2002.

V priebehu celého konania pred Krajským súdom v Trenčíne sťažovateľ žiadal, aby bol stanovený objektívny znalec z odboru pracovného lekárstva, ktorý by sa vyjadril k jeho zdravotnému stavu a k otázke priznania invalidity. V konaní však napriek výslovným návrhom zo strany sťažovateľa súdny znalec nebol prizvaný a súd pri rozhodovaní vo veci vychádzal iba z posudkov komisií sociálneho zabezpečenia. Sťažovateľ tvrdí, že pri vyšetrení v Martinskej fakultnej nemocnici bol vypracovaný posudok – lekárska správa, ktorá svedčila jednoznačne v prospech práva sťažovateľa, t. j. potvrdzovala záver, že sťažovateľ je invalidný. V konaní pred oboma súdmi však boli brané do úvahy iba stanoviská uvedených posudkových komisií, ktoré nepostupovali objektívne a pri zdravotnom vyšetrení sťažovateľa nevykonali všetky vyšetrenia v určenom čase a určeným spôsobom. Zdôrazňujem, že posudky boli v podstate vyhotovené odporcom v konaní a samozrejme svedčili v prospech jeho práva. ...

Sťažovateľ sa domnieva, že podľa jeho názoru v priebehu oboch konaní boli porušené jeho základné práva vyplývajúce z čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

... Sťažovateľ sa domnieva, že jeho základné právo vyplývajúce z čl. 47 ods. 3 bolo porušené tým, že nemal rovnaké postavenie – práva ako Sociálna poisťovňa – ústredie Bratislava. Súd v konaní akceptoval iba dôkazy navrhované Sociálnou poisťovňou – ústredie Bratislava a oba posudky, t. j. i kontrolný, boli vypracovávané posudkovými komisiami Sociálnej poisťovne. V takomto prípade nemohla byť zabezpečená rovnosť oboch účastníkov konania a objektívnosť rozhodnutia vo veci.

Sťažovateľ ďalej namieta, že v konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky sa nemohol osobne zúčastniť, pretože súd rozhodol v jeho neprítomnosti a tak mu odňal právo v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR na prejednanie veci v jeho prítomnosti. Sťažovateľ chcel v konaní pred Najvyšším súdom SR namietnuť závery posudkových komisií a žiadať objektívny znalecký posudok nezávislého znalca, čo však keďže na pojednávanie nebol predvolaný, nebolo možné.

Uvedeným spôsobom konania bolo porušené základné právo sťažovateľa vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to právo na spravodlivé súdne konanie.

...Sťažovateľ navrhuje, aby v zmysle § 20 ods. 3 rozhodol Ústavný súd vo veci samej takto:

1. Základné právo V. K. na rovnosť účastníkov v konaní, na prejednanie veci v prítomnosti účastníka konania a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 47 odsek 3, podľa článku 48 odsek 2 Ústavy SR a článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené bolo.

2. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky vracia vec pod č. k. 1 So 150/01 na ďalšie konanie.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh (aj sťažnosť sťažovateľa) predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí, pričom zisťuje, či neexistujú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 tohto zákona.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa, ktorú ústavný súd posúdil ako samostatnú sťažnosť (nie ako doplnenie jeho podania z 10. januára 2003 vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 31/03, odloženého 28. februára 2003), vyplynulo, že k porušeniu jeho označených základných práv malo dôjsť postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 So 150/01, ktoré skončilo rozsudkom z 27. februára 2002.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa ústavný súd vzal do úvahy, že podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok na prijatie sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorými malo byť spôsobené porušenie základného práva sťažovateľa, pričom zmeškanie tejto lehoty nemožno odpustiť. Jej nedodržanie predstavuje zákonom ustanovený dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej oneskorenosť (§ 25 ods. 2 citovaného zákona).

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 5. mája 2003, t. j. po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom o ústavnom súde pre tento druh konania pred ústavným súdom (vo vzťahu k namietanému postupu a rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1 So 150/01 uvedenej v petite sťažnosti), bolo ju potrebné po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej oneskorenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2003